

Артюр Рембо

Търсачките на въшки

Когато в ален вихър челото му гори,
видения се сипят като снежинки гъсти
и сядат край детето красивите сестри
със сребърните нокти и тънки, бледи пръсти.

Прозореца разтварят – сред прости чудеса
във топла вечер къпе цветята синеоки –
и в тежките му къдри, обсипани с роса,
разхождат дълго пръсти изящни и жестоки.

Дъхът им плахо пее над сънното момче –
от летен мед по-сладък, по-свеж и от росата;
прегльзат с трепет слюнка, преди да потече,
а може би – целувка, умряла в самотата.

Ресниците им черни се бият в транс жесток
сред тишина уханна; и в тая здрачна скука
под царствените нокти като искра от ток
издъхващата въшка успява да изпука.

В детето като вино прелива леността,
хармоника бълнува – навън отдавна здрач е –
и чувства то как в сладост на сухата уста
ту бликва, ту замира копнежът му да плаче.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Arthur Rimbaud
Les chercheuses de poux, 1891

Набиране: NomaD

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски: Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10791>]